

...„én is részben örmény gyerek vagyok, Czárán fajta”

Balázs Katalin

Nem tanárnak, papnak szentelték fel (részletek)

Az újonnan Gyergyószentmiklóásra érkezett lelkipásztor, *Korom Imre* a párbeszéd embere. Azt mondja, egyetlen téren nem ismer kompromisszumot: a hit kérdésében. Korom Imre érseki döntés révén érkezett Gyulafehérvárról, hogy a teológiai tanárból a Munkás Szent József-egyházközség plébánosa legyen.

Korom Imre szórványban született. Milyennek képzeljük el a családot, a közösséget, amelyből vétetett?

– 1979-ben születtem a Zsil-völgyi Lupényban. Családom története és az én hivatástörténetem igen érdekesen alakult ebben a milióban. Az én dédapám római katolikus pap volt, és pontosan úgy hívták, mint engem. Szegeden házasodott össze egy örmény grófnővel, aki a *Czárán* családból származott. Öt fiuk született, közülük az egyikből jobboldali, a másikkal baloldali politikus lett a második világháború éveiben. A két testvér az ideológiai különbségek miatt halálukig nem beszélt egymással. A jobboldali beállítottságú volt az én nagyapám, katonatisztként szolgált ezredesi rangban a magyar hadseregben. A háború végén Budapestről Felvidékre, onnan a Kárpátok gerincén egészen a Zsil-völgyéig kellett menekülnie a kommunisták által kimondott halálos ítélete elől.

Az 1945-ben újranyílt bányák világában elvegyültek nagyszüleim, nagyanyám etédi székely asszony volt.

Nagyapám a bánya főkönyvelője volt, majd amikor nyugdíjazták, a fállábú férfi szabad idejében gobleneket varrt, meg

is vannak a munkái, ki fogom tenni a plébánián. Nagyon szeretett engem, már öt éves koromban megtanított az Előréből és a Scanteiából (napilap románul) két nyelven olvasni.

Szüleimet illetően, édesapám felől a székelymagyar-örmény részről megvolt a polgári neveltetés, volt címerünk, könyvtárszobánk és jó modorunk, amiből ugye aztán csak a neveltetés maradt meg, édesanyám, a házassága révén, a vagyont hozta a tehető román juhász családjából.

– Ebben a családban milyen volt a hitélet?

– Nem részesültem vallásos nevelésben a családban. Édesapám, aki szigorú ember volt és főmérnök a bányánál, leküldetett a katolikus plébánoshoz, hogy kereszteljen

meg, amikor meghallotta, hogy édesanyám az ortodox hitét akarja nekem is továbbadni.

Korom-keresztanyámra, nem lévén gyermeke, hárult a továbbiakban is az a feladat, hogy a vallásos nevelést pótolja. Négyéves voltam, már ministráltam. Igaz, első alkalommal a csengetni kell feladatot úgy értelmeztem, hogy egész mise alatt, hát rákapaszkodtam a fogantyúra, s onnan csak nagy sírás árán tudtak engem lekarni. Így kezdődött az egyházi pályafutásom. Aztán a kétnyelvű misekönyveket olvastam egyre sűrűbben, meg is tanultam latinul, úgy hogy később a teológián latin tanár lettem.

– Hogyan történt Korom Imre elhívása erre a szolgálatra?

– Manapság divat hivatáskrizisről beszélni. Mi annak idején láttuk a papot, és ő elegendő példát szolgáltatott arra, hogy hasonlóak akarjunk lenni. Mindig a reverenda után futottunk, láttam, hogy él *Simonfi Andor* kanonok úr, a káplánok, és ebből jött az elhatározásom, én is ilyen szeretnék lenni. Nyolcadik osztályosként, a vallását nem gyakorló családomnak bejelentettem: pap akarok lenni.

Ezt követően egyszer hívott telefonon édesapám: úrfi, gyere le a bányához. Salopétát adott, levitt ezerkétszáz méter mélységbe, és meghordozott ott nyolc órán keresztül. Megrázó élmény volt, akárcsak kijelentése: ő nem erőlteti, nem küld, de ha nem jutok be Fehérvárra, akkor tudjam, ez lesz az új munkahelyem. Két hét alatt én a felvételi anyagot befizláltam. – A kántoriskola után a szeminárium következett a szórványból érkező diák életében... – Én csak egy-négy osztályban jártam magyar iskolában, tovább románul tanultunk. A 36-os létszámú osztályból egyedül én vagyok még az országban, a

többiek mind kivándoroltak. Hat-hét magyar osztálytársam volt, de ma már románul levelezek velük. Ha a Zsil-völgyében maradok, rám is a beolvadás sorsa várt volna.

Ami magyar kultúrát és vallásosságot én magamba szívtam, azt Gyulafehérvárnak köszönhetem.

Szórványgyerek voltam, fel kellett zárkóznom. Alkalmazkodási képesség, párbeszédre való hajlam sokkal nagyobb volt bennem, mint társaimban, de kultúrsokk volt, hogy a teológián bekerültem egy katolikus magyar környezetbe. Innen helyeztek Kolozsvárra káplánnak, ahol a csomafalvi székegyházi *Czirják* prelátus-kanonok úr egy hét alatt felmérte, mire van hajlandóságom, és rám bízta a felnőtt katekézist, a bérnalkozók felkészítését és az idegen nyelvű, javarészt román pasztorációt.

– Két év után visszahívták Gyulafehérvárra tanítani, és most búcsúzik a tanárságtól...

– Az érsek úr döntése szerint lettem a kántoriskolában spirituális, serdülőket készítettem fel egyrészt a papságra, másrészt hogy hitvalló, civil keresztény életet éljenek. Állítom, élményeim alapján, nem igaz, hogy a fiatal fiúk nem fogékonyak a szentre, a transzcendensre, csak komolyan kell őket venni, feladatokat kell rájuk bízni. Aztán a szeminárium, a papnevelde rektora lettem, mostanáig, amikor az érsek úr a Munkás Szent József-plébánia első plébánosaként ide helyezett.

– **Érseki döntés végrehajtása ez, vagy ön is vágott a változásra?** – Emberi szemszögből státusszimbólum gyulafehérvári teológiai tanárnak lenni. De bennünket papnak és nem tanárnak szenteltek. Tavaly nyáron döbbsentem rá: komoly gondok vannak velem, mert kezdem

elfelejteni, hogy én pap vagyok. Így örvendtem az elhelyezésnek, nekem jobb, ha a papságomat folytatom, engem erre hívott a Jóisten. Hálás vagyok, hogy egy újonnan alakuló plébániát bízott rám. – **Felszegi, székely közösségbe csöppent, egy félkész plébániaépület munkálatainak folytatását kell irányítsa a közösségépítéssel párhuzamosan...**

– Én a párbeszéd embere vagyok. Úgy gondolom, ha egymást meghallgatjuk, olyan nincs, hogy ne jussunk közös nevezőre. Mert velem mindenben ki lehet egyezni, az egyetlen dolog, ami nem alku tárgya, az a hit. Ebben nincs kompromisszum.

– **Milyen az az Isten, akiben Korom Imre hisz?**

– Az én papi jelmondatom: Tudom, kinek hittem. Imádságaim rövidek, logikusak és célratorók, mert tudom, kinek hiszek. Nemcsak hiszem, tudom is, hogy van Isten, hogy segít az életben, mert ő a szeretet, és törődik a teremtményeivel.

– **Vasárnap mutatkozott be az egyházközség tagjainak. Mit üzen nekik a papi jelmondata mentén, hogyan határozza meg közös útjukat?**

– Lelkipásztornak és hívőknek egy közös kalandja kezdődik most. Ebből mindenki ki kell vegye a részét, oda kell tegye a szívét, eszét, tehetségét, hogy ez egy élő, eleven egyházközség legyen. Mert nem csak én tudom, hogy kinek hiszek, meg vagyok győződve, hogy a hívek is tudják, érzik: ha megadta a Jóisten, hogy új templomunk legyen, akkor az ő akarata az, hogy ez a templom megteljen, élő közösség legyen. Ennek a közösségnek az alkotó elemei, a téglái a hívek. Én csak egy koordinátor vagyok, aki ma van, holnap nincs, de a hívek maradnak, a templom, a plébánia az övék, ők képezik a magot, ami fává kell terebélyesedjen. Nekik kell eljutniuk arra a szintre, a papjuk segítségével, hogy tudják: kinek és mit hisznek.

(*Székelyhon.ro 2017. augusztus 31.*)

„Jézus Krisztus nem volt Igen és Nem, Benne mindig az Igen valósult meg” (2Kor 1,19) - állítja elének bátorító például Szent Pál apostol Jézus Krisztust, az Urat. Jézus pedig így buzdít bennünket: „Beszédetek legyen: igen, igen, nem, nem” (Mt 5,37). Czakó Gábor gondolatai Jézus szavának szellemében fogantak. Szeretne határozott „igen” lenni az igaz, a jó, a szép és a szent kihívására és egyértelmű „nem” mindarra, ami talmi, értéktelen. Minden felelősséggel bíró ember újra meg újra megfogalmazza: korunk embere ellen a legnagyobb vétség, ha konfúziót, összevisszaságot teremtünk, ha az igazról nem mondjuk ki, hogy igaz, a jóról, hogy jó. Krisztus azért jött, hogy elvegye a bűnt. Ezért nem is a bűn a legveszélyesebb számunkra, hanem az, ha elveszítjük az igazságot. Czakó Gábor újra meg újra megpróbálja megfogalmazni az igazságot és meghív bennünket arra, hogy „beszédünk legyen igen, igen, nem, nem.”

Kívánom, hogy nagyon sokan képesek legyünk meghallani ezt az igazságra hívó szót.

Bíró László püspök